

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 87/01-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 6. septembra 2001 predbežne prerokoval podnet Ing. O. B., bytom S. Ľ., zastúpeného advokátom JUDr. V. K., S. Ľ., na začatie konania pre porušenie práva na súdnu ochranu rozsudkom Okresného súdu v Starej Ľubovni sp. zn. 1 T 44/00 zo dňa 18. mája 2000 a takto

r o z h o d o l :

Podnet Ing. O. B. na začatie konania **o d m i e t a** z dôvodu nepríslušnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky na jeho prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 22. mája 2001 doručený podnet Ing. O. B., bytom S. Ľ. (ďalej len „navrhovateľ“), na začatie konania pre porušenie práva na súdnu ochranu rozsudkom Okresného súdu v Starej Ľubovni (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 44/00 zo dňa 18. mája 2000.

Navrhovateľ uvádza, že uvedeným rozsudkom bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a ods. 3 písm. d) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon na tom skutkovom základe, že ako spolumajiteľ a konateľ spoločnosti W-M, s.r.o., v P., okr. S. Ľ., mesačne pravidelne zrážal zamestnancom zo mzdy daň z príjmu v rôznych čiastkach, pričom zrazené čiastky neodviedol Daňovému úradu v Starej Ľubovni, ale ich používal pre účely firmy a svoje vlastné účely, spôsobiac tak daňovému úradu za obdobie od nezisteného dňa a mesiaca v roku 1995 do konca roka 1998 ujmu na dani z príjmu v celkovej čiastke 792.755,- Sk.

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ktorý bol zamietnutý ako neodôvodnený.

Navrhovateľ vo svojom podnete na začatie konania pred ústavným súdom namietal právnu kvalifikáciu skutku, ku ktorej dospel v svojom rozhodnutí okresný súd. Podľa jeho názoru v danom prípade prichádza do úvahy právna kvalifikácia podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona, nakoľko vyššie spomenuté peňažné prostriedky si neprisvojil, teda ich nespreneveril (prisvojenie si týchto finančných prostriedkov podľa tvrdenia navrhovateľa nebolo nikdy preukázané), ale použil ich v prospech spoločnosti.

Taktiež namietal posúdenie jeho zavinenia vo vzťahu k spáchanému skutku súdom a závery súdu v otázke náhrady škody.

Navrhovateľ v podnete prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal, aby ústavný súd po prijatí podnetu na ďalšie konanie a jeho prerokovaní rozhodol, že: „Rozsudkom Okresného súdu v Starej Ľubovni sp. zn. 1 T 44/00 zo dňa 18. 5. 2000 došlo k porušeniu práva podnecovateľa na súdnu ochranu“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v znení účinnom do 1. júla 2001 môže začať konanie aj na podnet právnických alebo fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv.

Ústavný súd každý návrh (vrátane podnetu) prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúma jeho všeobecné náležitosti upravené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj to, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 citovaného zákona nebránia jeho prijatiu na konanie.

V zmysle tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd je oprávnený posúdiť prípadnú neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu procesnoprávných princípov konania (čl. 46 až 50 ústavy). Takto vymedzená právomoc ústavného súdu nemá za následok vznik oprávnenia hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov (I. ÚS 21/98).

Konaním a rozhodovaním všeobecných súdov Slovenskej republiky je preto ústavný súd oprávnený sa zaoberať sa len vtedy, ak sa nimi namieta porušenie takých základných práv alebo slobôd, ochrane ktorých nebola poskytnutá účinná ochrana.

Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd občana je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých namieta, ak mu umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ústavnú ochranu základného práva, ak sa tejto ochrany mohol domôcť účastník konania sám v konaní pred všeobecnými súdmi.

Aj keby ústavný súd v konaní o podnete zistil, že protiprávnym konaním všeobecných súdov, prípadne rozhodnutím samým došlo k porušeniu základného práva účastníka konania, ale on sám nevyužil na jeho ochranu všetky účinné prostriedky upravené procesnými predpismi, nemohol by poskytnúť ústavnú ochranu tomuto právu prostredníctvom konania pred ústavným súdom (mutatis mutandis I. ÚS 85/97, I. ÚS 89/97, I. ÚS 90/97).

Občan musí na svoju ochranu využiť predovšetkým právne prostriedky, ktoré mu priznáva Trestný poriadok (vrátane riadneho opravného prostriedku, ktorým je odvolanie), a až v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní porušili jeho ústavné práva (druhá hlava Ústavy Slovenskej republiky), môže o túto ochranu požiadať ústavný súd (mutatis mutandis II. ÚS 58/98).

Ústavný súd preto nie je oprávnený konať o porušení základných práv navrhovateľa, ak mu ich ochranu zabezpečujú všeobecné súdy v odvolacom konaní proti rozsudku prvostupňového súdu prijatému v trestnej veci (I. ÚS 1/97).

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd zisťoval, či navrhovateľ proti rozsudku okresného súdu, ktorému vyčíta predovšetkým nesprávne právne posúdenia skutkového stavu, uplatnil odvolanie, ktoré možno považovať za účinný právny prostriedok nápravy navrhovateľom namietaného porušenia práva na súdnu ochranu.

Listom z 13. júna 2001 č. k. Rvp 309/01-4 adresovaným právnenému zástupcovi navrhovateľa ho ústavný súd vyzval, aby v lehote siedmich dní od jeho doručenia preukázal využitie riadneho opravného prostriedku zaslaním odvolania navrhovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 44/00 z 18. mája 2000, ako aj rozhodnutia odvolacieho súdu o tomto odvolaní.

Právny zástupca navrhovateľa však napriek tomu, že list ústavného súdu z 13. júna 2001 č. k. Rvp 309/01-4 obdržal 15. júna 2001, do dnešného dňa ústavnému súdu vyššie spomenuté odvolanie navrhovateľa ani rozhodnutie odvolacieho súdu o ňom nepredložil.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd podnet navrhovateľa po jeho predbežnom prerokovaní podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.